

L'UBOMÍR PIRO

**KEĎ LÁSKA BOLÍ,
AJ CHLAPI PLAČÚ...**

VYDALO MEA2000 s. r. o.

© Všetky autorské práva sú vyhradené.

ISBN 978-80-89515-70-7

LUBOMÍR PIRO

**KEĎ LÁSKA BOLÍ,
AJ CHLAPI PLAČÚ...**

Autor: Lubomír Piro

Grafická a technická spolupráca: Rybár Štefan, Labai Emil

Edícia: MEA 2000 o. z. - Mladá Éra Autorov nového tisícročia

© Autorské práva vyhradené

ISBN 978-80-560-0199-8

ŽIVOTNÝ PRÍBEH Z POHĽADU MLADÉHO
CHALANA, HLADAJÚCEHO SPRÁVNU CESTU
A ZMIETAJÚCEHO SA V NÁRUČÍ I OKOVÁCH
LÁSKY. PRÍBEH KONČIACI SA TAK, AKO BY
TO NIKTO NEOČAKÁVAL...

Pod'akovanie

*Ďakujem všetkým, ktorí stáli pri
zrode tohto románu.*

(autor)

OBSAH

ÚVOD	5
KAPITOLA 1.	9
KAPITOLA 2.	25
KAPITOLA 3.	48
KAPITOLA 4.	88
KAPITOLA 5.	112
KAPITOLA 6.	145
KAPITOLA 7.	178
KAPITOLA 8.	211
KAPITOLA 9.	228
KAPITOLA 10.	252
KAPITOLA 11.	286

ÚVOD

Volám sa Filip. Som dvadsaťdvaročný chalan a páčia sa mi dievčatá s dlhými, tmavými vlasmi. To by bolo hádam v poriadku. Ale... Ale od istého času som sa začal obzerať aj po chalanoch... A to už asi v poriadku celkom nie je... Môj život sa začal tak, ako každého iného. Skončil som školu a zamestnal sa. Neskôr som sa zamiloval do krásneho dievčaťa. No a potom sa objavil jeden chalan... Láska má mnoho podôb a mnohí sa už ocitli v jej nežnom náručí, ba aj v jej bolestí spôsobujúcich okovách. Áno, zazerám na chalánov... No, čo už s tým... Mám dve možnosti. Buď to prijať a žiť šťastne až do smrti alebo to odmietnuť a trápiť sa celý život. Ktorú možnosť si vyberiem? Pre ktorú sa rozhodnem?

Túžim nájsť lásku, potom milovať a byť milovaný...
Život patrí všetkým a láska zas každému. Vôbec nie je
dôležité, či ste orientovaní tak alebo onak... Prichádzame
sem, aby sme žili... Žijeme, aby sme milovali...
Milujeme, aby sme boli milovaní...
Život je skutočne dar a záleží od každého jedného z nás,
ako ho prežije a ktorú cestu si vyberie. Či tú strastiplnú,
ktorá ho dovedie do vytúženého cieľa alebo tú pohodlnú,
ktorá nevedie nikam. Každý má možnosť rozhodnúť sa
ktorým smerom sa bude uberať. Či na najbližšej
križovatke odbočí správne alebo sa dostane do slepej
uličky.
Aj keď sa tak stane, slepá ulica ešte neznamená koniec.
Vždy je tu možnosť na výber. Človek sa môže vrátiť
naspäť a zvoliť si inú cestu. Tú, ktorá ho dovedie úspešne
do cieľa. Tá možnosť výberu, či rozhodnutia tu stále
existuje. Záleží skutočne len od nás, či ju využijeme...
Dlho som premýšľal, či má zmysel o takom niečom
vôbec písať.

No napokon som usúdil, že ak už pre nič iné, tak aspoň pre pocit úľavy v mojej duši. A ak tých pár stránok pomôže niekomu, kto uvažuje nad svojim životom správne sa rozhodnúť, tak potom to zmysel určite má. Takýchto, či podobných príbehov je na svete určite oveľa viac. No nie každý to chce zviditeľniť. Nieкто zostane v ústraní, nieкто sa pre to trápi a nieкто pozbiera odvahu a pustí to do sveta...

Dlho som otáľal, no napokon sa to predsa zrodilo do dnešnej podoby. Vtedy som otvoril šuplík na svojom pracovnom stole a šup to tam. Dlho, veľmi dlho to tam ležalo. Na samom dne. Schované pred celým svetom. Opäť som váhal a uvažoval. Predsa len táto téma dosť vytýča a ani len netuším, ako to čitatelia príjmu. Otázka je, či to vôbec príjmu...

To, že teraz držíš v rukách túto knižku však nasvedčuje, že som sa rozhodol tak, ako som sa rozhodol... Skôr než ju opäť položíš medzi tie ostatné, zamysli sa, skús si ju najprv prečítať a potom hodnotiť...

Určite zistíš, že mnoho vecí je v skutočnosti úplne inak, ako sa zdajú byť na prvý pohľad...

Predkladám životný príbeh z pohľadu mladého chalana, hľadajúceho správny smer, správnu cestu. Zmietajúceho sa v náručí i okovách lásky. Príbeh, ktorý sa končí tak, ako by to nikto neočakával. Príbeh poodhaľujúci tému, na Slovensku dosť neobvyklú. Pozerá sa však na ňu úplne iným pohľadom...

Filip

KAPITOLA 1.

Fitnes centrum bolo takmer prázdne. O takomto čase tu nezvyklo byť veľa ľudí. Zapĺňalo sa väčšinou až po obede a v podvečer tu už býval poriadny nával. Na drevenej lavičke v šatni sedel čerstvo osprchovaný chalan. Hlava sklonená nad notesom, do ktorého voľačo usilovne písal. Jeho postava nasvedčovala, že sa posilňovaniu už istý čas venoval. Nebol to však namakaný a anabolikami sa dopujúci borec. Chlapcova postava bola skôr atletická. Široké a mocné ramená, úzke boky, výrazné bicepsy a pevné stehná. Dalo by sa povedať, že to bol v celku súmerný a pôsobivý atletický typ chalana.

„Nazdar Filip.“ - pozdravil ho vypracovaný blondín prechádzajúci uličkou medzi skrinkami.

Chlapec zdvihol hlavu, rukou si odhrnul z čela čierne havranie vlasy a prehodil ich dozadu. Pekná počerná tvár, na ktorej by vás určite zaujali zvláštne zelenkavé oči a pohľad striehnucej šelmy.

„Zdravím ťa Tomáš.“ - odzdravil chlapec s výrazne hlbokým, príjemným hlasom.

Sklonil hlavu a pokračoval v písaní, pričom mu vlasy opäť padli do čela. Tomáš sa posadil na lavičku, zhodil zo seba prepotené šatstvo a opásaný ručníkom sa vybral smerom k sprchám. V polceste sa zastavil a zvolal:

„Filip, zajtra je sanitárny deň. Bude tu zatvorené. Len aby si nezabudol.“

„Vďaka ti Tomi. Teraz už určite nezabudnem.“ - zareagoval Filip, neprestávajúc s písaním.

Po chvíli zatvoril notes, pero zastrčil medzi listy a odložil ho do vaku. Obliekol sa a ponáhlal sa von. Pri bare pozdravil blondínku s výrazným poprsím a šmátrajúc vo vrecku košele sa snažil vyloviť vibrujúci mobil. Druhou rukou sa oprel do dverí a vykročil na ulicu.

Zaujatý hľadaním mobilu si vôbec nevšimal okolie a vzápätí do niekoho vrazil. Na zemi sa ocitla igelitová taška s nákupom a po zámkovej dlažbe sa kotúlali pomaranče a citróny.

„Prepáčte, je to moja vina. Bol som zaujatý mobilným telefónom, vôbec som si vás nevšimol a...“ - zastavil sa uprostred vety.

To sa už pozeral do jej tváre. Áno, bolo to dievča sladké ako cukrík. Kráska s dlhými, zvlnenými, čiernymi vlasmi a mandľovými očami.

„... a bola by veľká škoda nevšimnúť si ťa.“ - pokračoval ďalej keď zistil, že je to dievča, zrejme mladšie ako on. Krásna neznáma sa pousmiala a chcela sa zohnúť, aby pozbierala nákup váľajúci sa po dlažbe. Nerátala však s tým, že to isté sa chystá spraviť aj Filip. Samozrejme, že sa tresli čelom, až to priam zazvonilo.

„Do šľaka. Keď sa raz darí, tak sa darí. Sorry, nebolí to?“ - spytoval sa Filip zbierajúc pomaranče a citróny do igelitovej tašky.

„To je v pohode. Snád' to rozchodím.“ - žartovalo dievča.

Filip držal tašku s nákupom a len tak, aby reč nestála sa spýtal:

„A čo škola? Ulievaš sa?“

„Ale nie. Práve idem od lekára. Mám chrípku.“ - odpovedalo dievča.

„Tak preto tie citrusy. A teraz ťa bude ešte aj čelo bolieť. Prepáč. Mrzí ma to. Ale odčiniím to. Pomôžem ti s tými taškami a odprevadím ťa.“ - Filip zobral aj druhú tašku a spýtal sa:

„Ktorým smerom? Bývaš ďaleko?“

„To naozaj nemusíš. Bývam tu neďaleko v paneláku.“ - povedalo dievča a milo sa usmialo.

„Veď to predsa musím voľajako vyžehliť. No nie?“ - nedal sa odhovorit' Filip.

Kráčali teda spolu. Rozprávali sa o všetkom možnom a usmievali sa jeden na druhého. Filip uvažoval nad tým, že sa mu to dievča celkom pozdávalo.

Bola pekná, zábavná aj napriek tomu, že ju morila chrípka. Bol to presne ten typ baby, aký sa mu páčil. Zaujímavá tvár a dlhé, tmavé vlasy... Zastavili sa pred panelákom.

„No, Bože... Ja nemám kľúče. Snáď je mama ešte doma.“ - dievča podišlo k menovkám a stlačilo zvonček s nápisom: rod. Hanákovska

„Prosím.“ - ozval sa ženský hlas.

„To som ja mami. Zabudla som si kľúče.“ - povedalo dievča nakloniac sa k mikrofónu.

„Laura, ty si raz aj hlavu zabudneš. No, pod' hore.“ - zúfalo odpovedala jej matka.

Ozval sa bzučiak a Laura otvorila dvere. Pridržiavala ich nohou a rozpačito sa usmiala.

„Ja už pôjdem.“ - odvetila a natiahla ruky za taškami.

„Á... samozrejme. Nech sa páči. A ešte raz sa ospravedlňujem.“ - povedal Filip, podávajúc jej tašky a pridržiavajúc jej dvere.

Potom ešte strčil hlavu do dverí a zvolal:

„Ja som Filip. Prepáč, ak môžeš.“

Laura sa otočila, usmiala sa a zmizla vo výťahu. Filip kráčal späť do mesta a uvažoval nad tým, že občas sa darí aj napriek tomu, že sa nedarí.

To je baba. Poznám jej meno, priezvisko, viem kde býva... No, nie je to super? Páči sa mi. Smerujem domov. Bývam v dvojizbovom byte, za ktorý vd'áčim svojmu tatkovi. Ten sa pochlapil a odovzdal mi kľúče od bytu k mojim osemnástym narodeninám. Vraj v ich rodine to vždy tak bolo, že na prahu dospelosti sa opúšťalo rodné hniezdo a každý si budoval svoj vlastný život. Nebol som síce spočiatku veľmi nadšený, ale neskôr som bol rád, že ten byt mám. Medzi mojimi rodičmi to už dávnejšie škrípalo a krátko po mojej osemnástke sa rozviedli. Ani nemusíte hádať dôvod... Otec bol neskutočný záletník a získal každú, ktorú chcel... Mama mu to istý čas tolerovala, no napokon to vzdala a rezignovala. Teraz žije sama a všetok svoj čas, energiu a silu venuje práci v štátnej správe, stále čakajúc na tú svoju lásku... Raz možno príde krásny princ na bielom koni...

No a otec? To je kapitola sama o sebe. Momentálne žije s prsnatou žubrienkou. Áno, je mladšia ako ja a vôbec netúžim volať ju mama. Otcom asi lomcuje druhá puberta, ktorá vraj prichádza na mužov po štyridsiatke. Ako len môže byť niekto taký hlupák. Je to iba ďalšia potvora, ktorá bude z neho žmýkať peniaze, potom ho odkopne ako handru a zmizne ako gáfor. Sorry. Je to môj otec, nechápem však ako môže byť taký somár. No to je tak, keď niekto rozmýšľa niečím iným ako hlavou... A ak tým rozmýšľa celý život, potom sú akékoľvek slová zbytočné...

Filip odomkol dvere svojho bytu a hodil sa na posteľ. Mal ešte chvíľu čas, tak si zapol CD prehrávač a len tak leňošil. Tento týždeň začínal až od jedenástej, takže mal ešte chvíľku. Do kaviarne kde pracoval ako čašník, to bolo len zopár ulíc. Táto práca ho voľajako zvlášť nenapĺňala, ale niečím sa živiť predsa musel. Pravdu povediac, bol tam hlavne kvôli svojmu zovňajšku.

Dámy sa rozplývali pohľadom na fešného, urasteného čašníka a nešetrili na prepitnom. Toto bol asi jediný dôvod, pre ktorý tam zotrúval... Áno, súhlasil s tým, že to nebolo veľmi pekné, ale bolo to tak... Žiť sa musí a peniaze boli k životu potrebné...

Majiteľ kaviarne bol Filipom nadšený. Odkedy tu tento chalan začal pracovať, výrazne mu stúpila návštevnosť. Časom mu zvýšil plat. Samozrejme v tichosti, aby o tom ostatní nevedeli a všetko, čo získal ako prepitné mu ponechával. Bolo to výhodné pre obe strany. Filip si zarobil bokom a majiteľ profitoval z vyššej návštevnosti. Filip so svojim výzorom mohol mať babu, ktorú chcel... Rovnako ako jeho otec... Filip však hľadal lásku, nie sex... Bol úplne iný ako jeho tatko, ktorý potreboval iba sex.

Vysoký, štíhly, svetlovlasý chalan za barovým pultom sa naklonil k ťažkému závesu, ktorý oddeľoval príručný sklad od barového priestoru a zvolal:

„Filip, máš obsadenú dvojku.“

„Áno Lukáš. Idem.“ - ozval sa hlas za závesom, ktorý sa vzápätí odhrnul a pred ním sa objavil Filip v bielej košeli, ktorá obopínala jeho svalnaté ramená a výrazne kopírovala zdatnú hrud’.

Bordová kravata elegantne dotvárala jeho celkový švihácky vzhľad. Vošiel si rukou do vlasov, ktoré mu padli do čela, pohodil ich dozadu a chvíľu pridržel. Tento pohyb spôsobil, že sa mu napol biceps ľavej ruky a obopol rukáv košele takmer na prasknutie. V druhej ruke držal škatuľu s hnedým trstinovým cukrom, ktorý sa práve minul a to bol ten dôvod, prečo sa prehraboval v sklade medzi policami.

„Norika, pozri sa. To je on. Ten nežný krásavec za barovým pultom.“ - prehovorila jedna z dvoch žien sediacich za stolom.

„Bože, Žužu. Ten ti je krásny.“ - jasala tá druhá. Filip položil škatuľu s cukrom pod pult a hodil pohľad na dvojku. Sedeli tam dve tridsaťpäťky. Jednu z nich tu už párkrát zazrel a tá druhá bola nová.

„Žužu a čo ak sem nepríde a obslúži nás niekto iný?“ -
uvažovala Norika.

„Prosím ťa Norika. Majú podelené rajóny a tento stôl
patrí jemu. To už mám zistené.“ - ozvala sa Žužu.
Filip zobral z pultu malý blok s papiermi a zamieril
k stolu.

„Dobrý deň, milé dámy. Čo vám prinesiem?“ - oslovil
ich usmiaty Filip a hodil svojimi zelenými očami raz
po jednej a raz po druhej.

„Dáme si veľké presso s mliekom. Dvakrát, prosím.“ -
odvetila tá, ktorú tu už párkrát videl.

„Áno dámy. Hneď som opäť pri vás.“ - povedal Filip.
Mierne sa uklonil a pobral sa rýchlym krokom k baru.

„No a teraz sleduj Norika. To si nemôžeš nechať ujst’.
Pozri ako sa mu nádherne pohojdáva tá jeho malá, pevná
ritka.“ - upozorňovala Žužu.

Filipove čierne nohavice obopínali pevné stehná
a zvýrazňovali jeho vypracované pozadie.

„Žužu. Tak za tak krásnou ritkou by som išla aj na kraj
sveta.“ - takmer sa rozplývala Norika.

Filip sa oprel o barový pult a zvolal:

„Dvakrát veľké presso s mliekom na dvojku.“

„No vidíš, Norika. Vravela som ti, že neoľutuješ.“

„Bože, Žžu. To ti je ale kus.“

Filip doniesol presso a elegantne ho položil pred obe ženy so slovami:

„Nech sa páči dámy. Vaše presso s mliekom.“ - na tvári sa mu objavil rozkošný úsmev.

Ten ovládal dokonale. A už aj kráčal k ďalšiemu stolu.

Keď sa opäť objavil za barovým pultom, Lukáš mu vrazil:

„Filip, tie dve paničky ťa neskutočne žerú...“

„Myslíš?“ - váhal naoko Filip.

Vedel však veľmi dobre, že to bolo presne tak . Tie dve ihneď prekukol.

„Ti hovorím, Filip. Sledovali tvoj zadok pohľadom, ktorý prenikal hádam až pod tvoje boxerky.“

„A ako vieš, že mám boxerky?“ - žartoval usmievajúci sa Filip.

„No ako by som mal vedieť. Iba hádam. Ručím ti však, že ak sa ešte párkrát popred nich prejdeš a ponúkneš im svoj zadok na obdiv, tak ich máš a sú tvoje.“ - dušoval sa Lukáš.

„Tak dobre. Nech majú radosť.“ - usmieval sa Filip a prechádzal sa sem a tam.

Raz k boxu s nápojmi, naspäť ku vitríne so zákuskami a opäť k baru... Všimol si, že paničky dopili presso. Šálky stáli bokom a boli prázdne. Prišiel k ich stolu a usmievajúc sa najkrajšie ako len vedel sa spýtal:

„Dámy, prinesiem ešte niečo?“

„Buďte taký dobrý, dáme si ešte tiramisu. Dvakrát prosím.“ - ozvala sa jedna z nich, tá ktorú tu už niekoľkokrát videl.

„Hneď to bude dámy.“ - zvrhol sa a usmievajúc kráčať k baru.

Zobral dezertné taniere a vidličky na koláč.

„Filip, ideš. Žerú ťa, žerú...“ - vravel mu cez zuby Lukáš.

Bolo to jasnejšie ako slnko na letnej oblohe. Filip to vedel. Teraz si vybrali tiramisu, ktoré je úplne na dne otočnej vitríny. Samozrejme, že sa bude musieť trochu predkloniť, aby tam dočiahol. No a napnú sa mu nohavice a dokonale obopnú jeho zadok. Práve o to tým dvom išlo... No dobre, tak nech teda vidia to, čo chcú vidieť. Pomyslel si Filip a v duchu sa uškľňal.

„Nech sa páči, dámy. Vaše tiramisu.“ - položil pred každú tanierik s kockou zákuska, ktorý ešte prizdobil šľahačkou v spreji a čokoládovými hoblinami. Kráčal k baru, potláčajúc úsmev a sledujúc Lukáša.

„Filip, dvojka bude platiť.“ - oznámil mu po chvíli Lukáš.

Zobral teda účet z pokladne a pristúpil k stolu. Vyslovil sumu a zostal milo prekvapený, keď ju usmievajúca sa panička, tá ktorú tu už videl, zaokrúhlila na sumu, s akou vôbec nepočítal.

„Ďakujem dámy. Dúfam, že ste sa u nás cítili príjemne a verím, že k nám zavítate aj nabadúce.“ - lúčil sa s nimi Filip, rozkošne sa usmievajúc.

„Ak sa o nás postará takýto fešák, tak určite prídeme.“ -
flirtovali s ním obe paničky.

„Veľmi rád, milé dámy. Prajem vám príjemný deň
a dovidenia.“ - rozlúčil sa a odišiel za barový pult.

„Vravel som ti. Tie dve tu dnes boli hlavne kvôli tebe a tá
káva bola úplne nepodstatná. Boli štedré, že sa
nemýlim?“ - utrúsil Lukáš.

„To teda boli.“ - poznamenal Filip.

„Toto som ti tuším ešte nespomínal.“ - začal veľmi
vážne Lukáš.

Filip tušil, čo bude nasledovať. Poznal svojho kolegu
veľmi dobre. Stále, keď takto vážne začínal, končil so
smiechom až sa za brucho chytal a s ním aj všetci, čo sa
nachádzali v jeho blízkosti.

„Raz som si dal na obed fazuľu. No a to som nemal
robiť. Ti poviem,...“ - začal s príbehom Lukáš.

„No a čo sa stalo?“ - zaujímal sa Filip.

„Vieš, potom som prdel ako stará kobyľa, keď sa nažrala
mokrej trávy. Moje črevá išlo takmer roztrhnúť od
toľkých plynov a ja somár som si myslel, že to bude taký

obyčajný neutrálny prd. No a ono sa ti z toho vykľul taký tichman zákerný, že keby som si ul'avil v kurníku, tak by od toľkého smradu aj sliepky z bidiel popadali. Bol to totálny trapas. No a vieš aké z toho plynie poučenie? Nikdy si nedávaj na obed fazuľu, čo ak budeš mať večer rande.“

„Lukáš, nechaj to prosím ťa na niekedy inokedy. Dobre?“
- sotva dokázal vysloviť Filip, zadúšajúci sa od smiechu a miznúci za ťažkým závesom v príručnom sklade.

Lukáš tam strčil hlavu a našiel Filipa s červenými očami a rukou na ústach, ako sa márne snažil potlačiť výbuch smiechu.

„Ale to nie je vtíp Filip. To sa mi naozaj prihodilo, a nepýtaj sa ako sa tá baba tvárila. Nechci to prosím ťa vedieť. Dobre?“

Filipa zachvátil ďalší nával smiechu a veľa nechýbalo, že sa takmer nezdržal a vybuchol. Len mávol rukou, aby Lukáš odpálil do baru, pričom mu vytlačil hlavu spoza závesu.

Mal rád služby s Lukášom a to z jediného dôvodu. Bola s ním neskutočná zábava a človek naozaj ani len netušil, akú hovadinu v najbližšej chvíli opäť zapotí. A Lukáš ich potil skutočne intenzívne.

„No a to ti je nič oproti tomu, čo sa mi stalo pred niekoľkými rokmi. To som si tiež myslel, že si len tak prdnem. No...? A posral som sa. Si predstav. Normálne som sa ti posral.“ - vykopol to zo seba Lukáš ako futbalovú loptu, keď opäť strčil hlavu za záves.

„Dost' už, Lukáš. Prosím ťa ušetrí ma detailov. Dobre? Naozaj stačilo. Ja už nemôžem...“ - rehotal sa Filip s utierkou pritlačenou na ústach a očami zvlhnutými od slz.

KAPITOLA 2.

Dnes si Filip vymenil zmenu. Vyšiel v ústrety svojej kolegyni, ktorá ho o to požiadala a vlastne mu to prišlo vhod. Uplynul už týždeň odkedy stretol Lauru a usúdil, že už by mohla byť zdravá a zrejme už chodila do školy. Rozhodol sa ráno vystriehnuť, kde Laura študovala a potom ju počkať pred školou. No a ďalej sa uvidí, ako sa situácia vyvinie. Ráno si schoval vlasy pod šiltovku, ktorú si stiahol hlbšie do čela a oči zamaskoval tmavými okuliarmi. Obliekol si voľné tričko, ľahkú nepremokavú bundu a široké nohavice. Vyzeral úplne ako niekto iný. Hádam by ho ani vlastná mať nespoznala.

Už pred siedmou sa motal v blízkosti paneláku a pozorne sledoval vchod. Potom ju zbadal. Áno, bola to Laura. Rovnako pekná ako vtedy pred fitnes centrom.

Kráčala smerom do centra. Prešla na druhú ulicu a zostala stáť na zastávke električky. Bola ranná špička, takže tu bolo množstvo cestujúcich a hlavne školákov. To Filipovi vyhovovalo, pretože sa medzi nimi ľahko stratil. Na zastávku sa s hrmotom dotrepala električka a Laura nastúpila cez predné dvere. Filip rýchlo zamieril k zadným dverám a nastúpil aj on. Električka bola preplnená, takže vôbec nehrozilo, že by ho Laura zbadala a spoznala. Minuli niekoľko zastávok a na ďalšej Laura vystúpila. Filip chvíľu vyčkal a tesne pred uzatvorením dverí rýchlo vystúpil a vybral sa opačným smerom. Zamiešal sa do davu a sledoval pohľadom Lauru. Tá zamierila k budove Obchodnej akadémie. Filip kráčal v bezpečnej vzdialenosti rovnakým smerom. Chcel mať istotu. Laura vošla do budovy.

„Yes. Tak to by sme mali. Teraz naspäť domov.“ - zašepkal len tak pre seba a smeroval na zastávku električky.

Nasledujúce dni potiahol Filip dve dlhé zmeny, aby mu zostali dve krátke a tak mohol počkať Lauru pred školou. Sedel na lavičke, z ktorej mal dobrý výhľad na neďaleký vchod. V ušiach mal slúchadlá a počúval hudbu, pričom nespúšťal oči z vchodu do budovy školy. Spozornel, pretože sa vo dverách začali objavovať študenti. Odrazu sa tam motalo množstvo dievčat a chalanov. Lauru však medzi nimi nevidel. Možno ju v tej tlačnici prehliadol... To hádam nie. Priestor pred vchodom sa pomaly vyprázdňoval a dvere zostávali zatvorené. Nikto viac nevychádzal...

Filip vybral mobil a hľadal číslo taxislužby. Teraz mu zostávalo jediné riešenie. Odvieť sa a počkať pred panelákom, v ktorom Laura bývala. Zrazu však spozornel. Dvere sa otvorili a objavili sa tri baby. Sláva... Jedna z nich, tá uprostred, bola Laura.

Filip vybral slúchadlá z uší a nechal ich voľne padnúť na svoju hrud'. Narýchlo si prehrabol rukou vlasy a vykročil im oproti.

„Bože, baby. Ja sa asi... To je on. To je Filip. Ten chalan, čo som vám o ňom rozprávala. Tuším sa mi roztriasli kolená. Baby on ide k nám...“ - Laura takmer chytala amok.

„Ty brďo. To je postava.“ - poznamenala jedna.

„Aký nežnučký krásavček. Laura ani netušíš, ako ti závidím.“ - utrúsila druhá.

Filip bol už takmer pri nich a rozkošne sa usmieval, nespúšťajúc svoj zrak z Laury.

„Ahoj Laura. Čaute baby.“ - pozdravil, pričom hodil svojimi zelenými očami po jednom a hneď zas po druhom dievčati.

„Ahoj.“ - odzdravili obe takmer súčasne a pohľadom hltali jeho fešácku tvár.

Obe dievčatá pochopili, že momentálne sú tu navyše.

„Tak sa maj Laura.“ - povedala jedna.

„Čauko Laura.“ - lúčila sa druhá.

Filip a Laura zostali sami.

„Môžem?“ - spýtal sa Filip, nat'ahujúc ruku za Lauriným vakom.

Ani nečakal na odpoveď a už aj ho prehodil cez svoje rameno.

„Tak čo? Chríпка sa zľakla a ušla?“ - zažartoval.

„Neviem či sa zľakla, ale už si asi našla inú obeť.“ - zaštebotala Laura.

„Mala si niekam namierené? Alebo niekam zjždeme?“

Na colu, kávu, čaj alebo niečo iné?“ - sondoval Filip.

„Nemala som nič konkrétne v pláne. V podstate som išla domov, ale čaj by som si dala celkom rada.“ - nechala sa prehovoriť Laura.

Kráčali k zastávke a odviezli sa do centra. Filip vybral dobrú kaviareň, veď sa predsa vyznal a keď sa usadili, spýtal sa:

„Môže byť zelený, či máš azda nejaký obľúbený?“

„Mám rada zelený jazmínový, len neviem či ho majú v ponuke.“ - odpovedala a mierne zvrátila obrvy.

„Majú. Nemaj obavy.“ - s istotou odpovedal Filip.

„Ty sa voľajako vyznáš. Nie?“ - prekvapene zareagovala Laura.

„Tak trochu. Pracujem v rovnakej oblasti.“ - utrúsil Filip. Objavil sa čašník a Filip objednal pre oboch zelený jazmínový. Rozprávali sa a po chvíli už mali čaj pred sebou.

„Kde to vlastne pracuješ? Teda, ak sa smiem spýtať.“ - ozvala sa.

„Som čašníkom v Caffè Luna.“ - odpovedal Filip, pričom vystrúhal na tvári grimasu.

„Prečo sa tak tváriš? Veď to nie je zlý džob. Či azda áno?“ - nechápala ten úškl'abok Laura.

„No, finančne to nie je zlé, ale akosi ma táto práca nenapĺňa.“ - priznával Filip.

Rozprávali sa o možnom aj nemožnom. Prebrali mnohé témy a bolo im spolu fajn. Medzitým si ešte niečo doobjednali, keď zrazu Laura poznamenala:

„Do kelu a do kapusty... To je už toľko hodín? Mama má pravdu. Raz skutočne niekde aj hlavu zabudnem. Mám o osemnástej hodinu. Mama bude zúriť. Veď tie hodiny predsa platí ona.“